

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 523/2017
20.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић-Андрејић, чланова већа, у парници тужиле АА из ... чији је пуномоћник Милош Батина, адвокат из ..., против тужене Градске Општине Нови Београд, коју заступа Јавно правобранилаштво Градске Општине Нови Београд, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 735/16 од 26.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 20.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 735/16 од 26.10.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 8817/10 од 24.11.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА из ... против тужене Градске Општине Нови Београд којим је тражено да се обавезе тужена да накнади тужили штету причињену рушењем тужилиног објекта у периоду од 10-ог до 15-ог маја 2003. године, и то дограђеног ресторана - кухиње и сале иза постојећег ПВЦ киоска површине 80м², изграђеног од чврстог материјала и дрвета, са дрвеном кровном конструкцијом покривеном делом лимом а делом салонитом, са кровним пропустом са леве стране ширине 0,90м, као и два зида Н=1,20м укупно Н=3,15м испред киоска са леве стране а све на јавној површини у ... у износу од 9.000.000,00 динара, са законском затезном каматом од 19.04.2006. године као дана подношења тужбе па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове поступка у износу од 676.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 735/16 од 26.10.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 8817/10 од 24.11.2015. године.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. У изјављеној ревизији тражила је накнаду трошкова поступка по овом ванредном правном леку.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04 и 111/09-у даљем тексту: ЗПП) који се у овом поступку примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем грађевинског инспектора тужене Општине број ... од 28.03.2003. године наложено је тужили да у року од једног дана од пријема решења о свом трошку поруши објекте саграђене на јавној површини - ресторан (кухињу и салу) површине 80м², изграђен од чврстог материјала и дрвета иза постојећег ПВЦ киоска са дрвеном кровном конструкцијом покривеном лимом и салонитом и кровним пропустом, као и два зида испред киоска са леве стране. Одлучујући о тужилиној жалби другостепени управни орган је, решењем ... бр. ... од 13.05.2013. године поништио означено решење грађевинског инспектора тужене Општине јер га је донео ненадлежан орган, и предмет доставио на даљи поступак Секретаријату за имовинскоправне и грађевинске послове Града Београда - Сектору грађевинске инспекције. Тај орган управе није донео ново решење о рушењу јер је тужила до 05.05.2003. године сама срушила дограђени објекат и уклонила грађевински материјал и ствари из објекта. Тужила је 12.09.2003. године поднела захтев за легализацију већ срушеног објекта. О том захтеву није донето посебно решење већ је орган управе тужене Општине, дописом ... од 28.01.2004. године, обавестио тужилу да спорни објекат не би био легализован и да постоји јер је изграђен на јавној површини.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су извели правилан закључак о неоснованости тужилиног потраживања накнаде материјалне штете због незаконитог и неправилног рада органа тужене, у смислу члана 172. Закона о облигационим односима.

Тужила је уз постојећи ПВЦ киоск, на јавној површини без претходно прибављене грађевинске дозволе доградила објекат од чврстог материјала, што је противно члану 24. став 1. тада важећег Закона о изградњи објеката („Службени гласник Републике Србије“, број 44/95 ... 43/01). У таквој ситуацији, према члану 51. став 1. тачка 3. наведеног закона, грађевински инспектор је поступао у оквиру својих законских овлашћења када је наложио рушење тог објекта. Такав објекат

није могао бити легализован, па је морао бити срушен, тако да је штета коју је тужиља претрпела проузрокована искључиво њеном кривицом - непоштовањем законских прописа о изградњи објеката.

По налажењу Врховног касационог суда, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужбени захтев у овом спору заснован је на одредби члана 172. Закона о облигационим односима. Према тој одредби, правно лице одговара за штету коју је његов орган проузроковао трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Одговорност правног лица условљена је непримењивањем или погрешним примењивањем одређених прописа, осим ако је реч о погрешном тумачењу закона. Постојање одговорности правног лица није условљено намером или грубом непажњом (постојање намере или грубе непажње је правно релевантно само у регресној парници).

У овом случају, до рушења тужиљиног објекта дошло је због погрешног тумачења прописа о надлежности управног органа, јер је одлуку о рушењу донео грађевински инспектор општинског органа управе уместо надлежног управног органа Града Београда. Због тога, и по оцени Врховног касационог суда, тужиља нема право на накнаду штете од тужене Општине јер је спорни објекат саградила на јавној површини без претходно издате грађевинске дозволе, а његова легализација није била могућа.

Ирелевантни су наводи ревизије о донетој међупресуди П 8817/10 од 24.06.2013. године којом је утврђена обавеза тужене на накнаду штете, јер је та пресуда укинута решењем другостепеног суда Гж 8437/13 од 21.01.2015. године. Исти значај имају и ревизијски наводи да је рушење објекта започело предузеће које је ангажовао тужени, с`обзиром да се тим наводима оспорава утврђено чињенично стање а из тог разлога се, према члану 398. став 2. ЗПП, ревизија не може изјавити.

Сходно изложеном, на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о захтеву тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 149. став 1. у вези члана 161. став 1. ЗПП. Тужиљина ревизија је одбијена па јој зато и не припада право на накнаду трошкова поступка по том правном леку.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић